

праздно я търсило. Напраздно се мъчило да отключи и съ пръстъ. Тръбвало пръчица да се спусне въ една малка дупчица на портора, за да се отвори. Но наоколо нѣмало никакво дърво. Всичко било покрито съ ледъ и снѣгъ. Момичето извадило ножче и си отрѣзало малкото пръстче. Съ него то сполучило да отвори портата и радостно влѣзло въ пещерата.

Насреща му се показалъ много нисъкъ човѣкъ съ дълга до земята брада и запиталъ:

Какво диришъ тукъ, мило момиченце?

— Търся да видя седемтѣ гарвани, отговорило то.

— Тѣ сега не сж тука, но, ако почакашъ, скоро ще се завърнатъ, обяснилъ човѣкътъ.

Момиченцето седнало да си почине и заоглеждало пещерята, а човѣкътъ се заловилъ да приготви обѣдъ. Той донесълъ седемъ блюда съ храна и седемъ чашки вода и ги сложилъ на масата.

Момичето си хапнало по малко отъ всѣко блюдо и си пийнало по една глѣтка отъ всѣка чашка. Въ последната чаша незабелязано спуснало пръстена на майка си и се скрило въ пещерята.

Скоро се чулъ шумъ и седемтѣ гарвани долеѣли. Тѣ накацали на масата и почнали да се хранятъ. Щомъ надникнали въ блюдата си и чашкитѣ си, единъ следъ другъ запитали:

— Кой е ялъ изъ моето блюдо? Кой е пилъ отъ моята чаша? Не птица, а човѣшка уста се е допирала до тѣхъ. . .

Малкото човѣче слушало и мълчало. Гарванитѣ се нахранили. Когато седмиятъ отъ тѣхъ допилъ чашата си, отъ нея падналъ пръстенъ. Всички се нагнѣвали и почнали да го разглеждатъ.

— Това е пръстена на нашата майка, извикали тѣ и изпляскали съ криле. Кой го е донесълъ тукъ?

Щомъ чула това, сестра имъ бързо се показала. По чудо, седемтѣ гарвани веднага се обърнали на седемъ хубави напети момчета. Сестра имъ се спуснала къмъ тѣхъ и почнала да ги прегръща и цѣлува: Дълго се радвали тѣ и разговаряли. После весели потеглили за дома си.